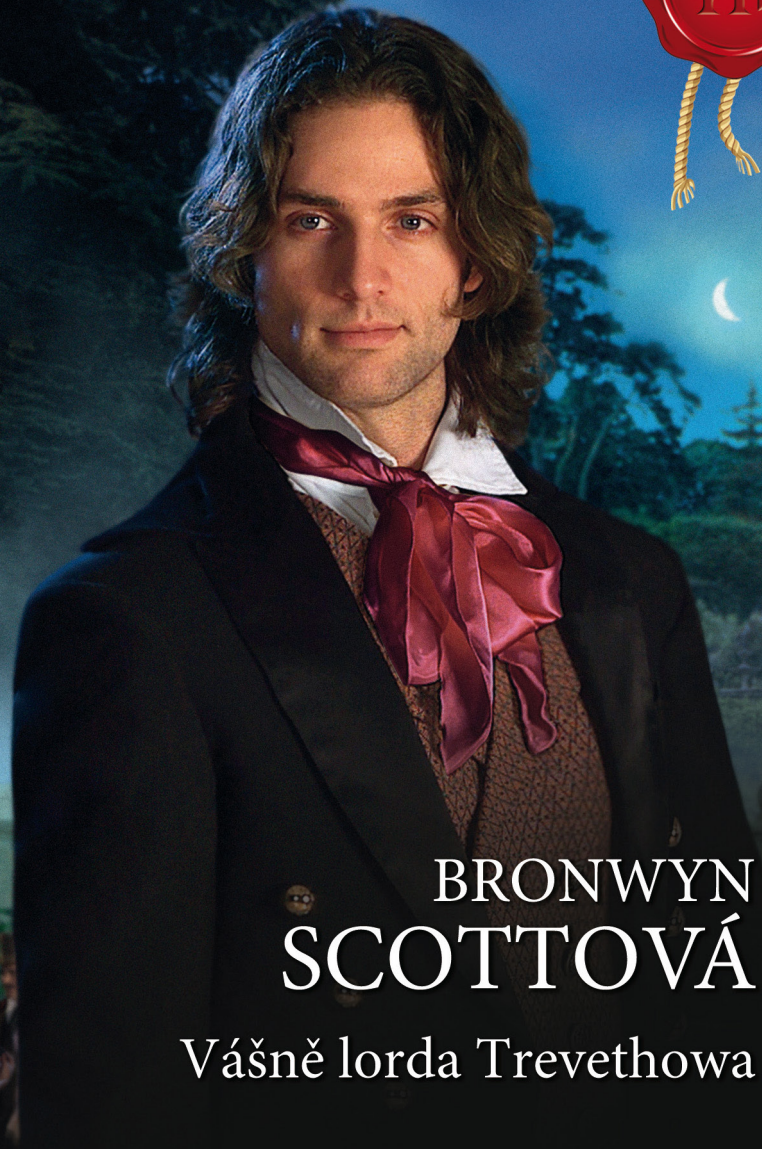

 HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

BRONWYN
SCOTTOVÁ

Vášeň lorda Trevethowa

BRONWYN SCOTTOVÁ

VÁŠNĚ LORDA
TREVETHOWA

PŘEKLAD

BLAŽENA VESELÁ

Milá čtenářko,

další měsíc utekl jako voda v řece, a já Vám klepu na dveře s dalšími historickými harlekýnkami. Je čas dovolených, volných slunečných dní a lenošení! A k tomu Vám nabízím trochu zábavy, dobrodružství a hezkého čtení...

S Nicole Lockeovou se vydejte do raně středověké Anglie. Zrádné srdce přivede hlavní hrdinku Cressidu, která nemá zrovna lehký život, do pořádných problémů. A to nejen v lásce.

Bronwyn Scottová Vás tento měsíc nechá nahlédnout do života dalšího lorda z Cornwallu. Jaké jsou Vášně lorda Trevethowa? Začtete se do jeho příběhu a poznáte, že je to nejen přitažlivý muž, ale i velmi charismatický, inteligentní, zdvořilý, starostlivý... prostě všechna nej. Ale je takový skutečně?

Přeji Vám krásné a pohodové letní dny.

*S láskou
Váš Harlequin*

Bronwyn Scottová

**VÁŠNĚ LORDA
TREVETHOWA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Passions of Lord Trevethow

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Blažena Veselá

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2020 by Nikki Poppen
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7810-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7811-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7812-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

*Elms, rodinné sídlo vévody z Hayle v Cornwallu –
5. března 1824, svátek svatého Pirana, patrona hor-
níků*

„Ty pozemky nemůžeš získat.“ Bylo to slovo do pranice. Pokud jste totiž chtěli v Cassianu Truscottovi probudit nehynoucí zájem, stačilo říct, že něco nejde. Proto si Inigo Vellanoweth, Cassianův investiční partner, důvěrník a nejlepší přítel, zmíněným výrokem okamžitě zajistil jeho *plnou* pozornost.

Cassian vzhlédl od mapy rozprostřené na dlouhém leštěném stole v knihovně svého panství. „Cože, Inigo?“ zeptal se nevěřicně.

Tmavovlasý Inigo, sedící za stolem zády ke zdi s řadou širokých oken, z nichž byl výhled na pečlivě upravené zahrady, na něj vyzývavě upřel modré oči. „Řekl jsem to jasně. Pozemky nedostaneš. Hrabě z Redruthu je neprodá.“ Aby svým slovům dodal ještě větší váhy, mávl čerstvě došlým dopisem, zatím posledním z řady marných pokusů hraběte přesvědčit.

Cassian si povzdechl. Ve snaze dojednat prodej se jeho právní zástupci scházeli s těmi Redruthovými celou zimu, ale marně. Jaro klepalo na dveře, a on nebyl k položení základního kamene ke svému

Cornwallskému zábavnímu parku o nic blíž než před rokem. Bez Redruthových pozemků zkrátka nebylo kde stavět.

„Jsou i jiné pozemky, Cassi. Možná je načase zvážit další možnosti,“ nadhodil Inigo rozumně. „Třeba ty parcely za Trurem,“ řekl a natáhl se pro příslušné dokumenty, ale Cassian ho zarazil. Debatu o téhle alternativě už měli také za sebou.

„Ne, tomuhle místu se nic nevyrovná,“ stál si za svým Cassian. Opřel se dlaněmi o desku stolu po obou stranách mapy a zahleděl se na místo, kde se nacházelo kýžených třináct hektarů. V duchu zaklel. Skutečně tu půdu potřeboval. Jenom na tomhle místě si mohl se vším všudy splnit sen a současně oživit skomírající cornwallskou ekonomiku. Skýtalo úchvatné výhledy na moře a blízkost Porth Karreku i Pezance přitom mohla přitáhnout zaměstnance z několika přilehlých vesnic. Navíc představovala výhodu vzhledem k zásobování takového velkého podniku. „Tebe to vůbec nemrzí, že hrabě nechce pozemky prodat?“ Inigo byl v Porth Karrekské stavební společnosti Cassianovým partnerem, zdálo se však, že ho neutěšený vývoj událostí tolik nezasáhl.

„Pro mě je to zkrátka podnikání, Cassi,“ pousmál se Inigo. „Držím se zásady nelpět na věcech ani na penězích. Člověk je pak svobodnější.“

Cassian vzhlédl od mapy a ušklíbl se. „Máš za to, že jsem paličatý,“ řekl. „Myslíš si, že bych se měl pohnout dál a spokojit se s pozemky u Trura.“ Pro Cassiana v tomto případě zdaleka nešlo jen o podnikání. Projekt představoval naději na nápravu, očištění rodinného odkazu, příležitost odčinit bratrovu chybu. Muselo to být tady, aby Cassian mohl pomoci místním lidem.

„Nabídni Redruthovi dvojnásobek,“ povzdechl si. Opravdu moc tu půdu potřeboval. Dlouhé měsíce strávil vyjednáváním – nehodlal se teď vzdát.

„Už jsme nabídli dvojnásobek,“ připomněl mu Inigo unaveným hlasem.

„Já vím. Zdvojnásob ho znovu. Nechápu, proč je Redruth tak zatvrzelý. Vždyť ty pozemky vůbec nevyužívá. Deset let leží ladem.“ V hloubi duše ale Cassian věděl, že penězi bohatého Redrutha neobměkčí. Po krátkém přemýšlení nakonec zavrtěl hlavou a vzal svůj návrh zpět. „Ne,“ řekl. „Další peníze mu nenabízej. Vypadali bychom jako zoufalci a nic bychom tím nezískali.“

Bylo to k zešílení. V Londýně měl hrabě pověst filantropa. Podporoval celou řadu sirotčinců, v parlamentu se bil za veterány napoleonských válek a další potřebné. Cassian nechápal, že Redruth nevidí, jak by mohl pomoci přímo ve svém kraji.

Přešel od stolu k oknu a zadíval se na zelené trávníky před sebou. Šedé mraky na obloze se začínaly protrhávat s příslibem celkem příjemného březnového odpoledne. „Když s ním nepohnou peníze, co tedy? Pokud zrovna nesedí v parlamentu, žije jako poustevník.“ Dokonce ani v Londýně nechodil hrabě příliš do společnosti. Tuhle práci nechával na svém synovi Phineasovi. Cassian znal syna jen od vidění, protože Phineas byl o několik let mladší než on. O hraběti nevěděl nic, až na to, že se rád drží v ústraní a svůj vliv uplatňuje zpoza zdí hradu Byerd.

„Těžko říct, jak zapůsobit na tak uzavřeného člověka, Inigo. Myslím, že už léta vychází z domu jen za svými povinnostmi nebo do kostela.“ Dveře jeho londýnského sídla se společnosti otevíraly jen jedinkrát ročně, u příležitosti dobročinného plesu.

Cassian se ho zúčastnil jenom jednou. Obvykle chodil jeho otec.

„Co může takový Redruth potřebovat?“ uvažoval Cassian nahlas. Nic ho ale nenapadlo, ačkoli bylo jasné, že Redruth musí mít nějakou slabinu. Jako každý. „Neodhalil jsi něco při svém pátrání?“ zeptal se. Po posledním Redruthově odmítnutí se Inigo pustil do zevrubného zkoumání jeho životní situace.

„Jenom to, co už beztak víme. Jde mu o to, aby půda zůstala v rodině. Budu se opakovat, ale moje rada zní, aby ses po stovebním pozemku poohlédl jinde,“ pravil Inigo důrazně, vstal od stolu a zahleděl se do mapy. Poklepal na ni prstem. „Blízkost většího města má svoje výhody, Cassi.“

Cassian se nemusel dívat, aby věděl, na které místo v mapě přítel ukazuje. Otočil se od okna. „Ne. Ani náhodou, Inigo. To by znamenalo přiznat porážku. Do takové dálky by zdejší lidé nemohli dojíždět za prací. A právě jim chci pomoci.“ Muž, který měl všechno, se zkrátka nemohl smířit s tím, že by nedostal to, co doopravdy chce. „Lidi z Porth Karreku a okolí potřebují *okamžitou* finanční pomoc.“ Jeho přítel Eaton Falmage s novomanželkou Elizou začali zřizovat školy pro děti horníků, aby si nová generace mohla vybrat, kde a jak bude pracovat. Bylo však jasné, že se jejich snažení zúročí až za dlouhou dobu. Mezitím bylo třeba zlepšit současné životní podmínky zdejších obyvatel a Cassian byl odhodlaný toho dosáhnout.

Zábavní park jako takový mohl nabídnout tři stovky pracovních míst a k tomu bezpočet dalších příležitostí pro podnikavce, kteří by si chtěli v souvislosti s tím založit vlastní živnost. Takto rozsáhlý projekt mohl přinést oživení pro celou oblast.

Zábavní park byl navíc Cassianovým snem, toužil zprostředkovat nové zážitky lidem, kteří se nikdy nedostali od domova dál, než kam dokázali v jednom dni dojít pěšky. On sám měl tu výsadu, že mohl cestovat. Svezl se na saních v zasněženém Rusku, okusil bujaré francouzské radovánky. V Benátkách viděl pestrrou směsici kultur a ochutnal jídlo z celého světa.

Všechny tyto zkušenosti ho nesmírně obohatily. Na svých cestách se dozvěděl víc než za celou dobu studia v Oxfordu. Teď chtěl přinést podobné zážitky také lidem, kteří si je nemohou dopřát kvůli své finanční situaci. Tyto myšlenky mu vnukl Richard Penlerick, vévoda z Newlynu, který byl Cassianovým mentorem a přítelem a vždy ho nabádal, aby ze svých cest vytěžil co nejvíc. „Cestuj kvůli těm, kdo nemohou,“ říkal. „Poděl se doma o svoje zážitky, aby zkušenosti jednoho člověka obohatily celou společnost.“ Richard Penlerick byl už po smrti, blížilo se první výročí jeho úmrtí, ale jeho odkaz dál žil ve školách, které založili Eaton s Elizou. Cassian byl odhodlaný v tomto díle pokračovat a proklínal hraběte Redrutha, že tolik lpí na starých tradicích ohledně rodinné půdy.

„Máš vznešený cíl, Cassi. Určitě je to ale jediný důvod, proč se svého plánu tak urputně držíš?“ Inigo měl dar prohlédnout pravdu, aby se dostal k ještě hlubším, temnějším skutečnostem. Kdo chtěl Inigovi lhát, se zlou se potázal. „Netvrď mi, že to děláš na počest Richarda Penlericka. V jeho odkazu můžeš stejně tak dobře pokračovat v Truru jako tady.“

Cassian se naježil. Neměl rád, když někdo zpochybňoval jeho slova. Inigo moc dobře věděl, že se pohybuje na tenkém ledě. Otevírala se tu témata, o nichž spolu nikdy nemluvili. „Tak mi tedy pověz, jaké jsou

mé skryté záměry,“ vyzval ho Cassian. „O co mi podle tebe jde?“

„Nemusíš se hned čertit. Sarkasmus ti nesluší.“ Inigo si Cassiana přísně změřil, jeho hlas měl ostří kordu z ušlechtilé oceli. Inigo uměl šermovat nejen slovy. „Řekni mi, že tu nejde o Collina.“

Collin byl Cassianův mladší bratr. Už pět let byl po smrti, Cassianovi se však dosud svíralo hrdlo, když zaslechl jeho jméno. Všichni jeho blízcí věděli, že tohoto kostlivce není dobré vytahovat v jeho přítomnosti z rodinné skříně. Byla to Achillova pata jejich rodu. V rodinách vévodů se obvykle s takovými neštěstími a tragédiemi nepočítalo. Také Cassianova rodina snad mohla být ušetřena, kdyby se Cassian rozhodl jinak, když za ním bratr přišel. Jenomže se jinak nerozhodl, a Collin byl teď mrtvý. Cassianovi chvíli trvalo, než ovládl své emoce a dokázal promluvit. „Co na tom záleží, jestli tu hraje roli Collin?“ zeptal se. „Všichni jsme něčím posedlí, Inigo. Vezmi si Vennorův boj o dosažení spravedlnosti ohledně smrti jeho otce. Já mám Collina a ty Gismonda Brenleyho. Nedělej, že nechceš Brenleyho dostat.“

„Ten chlap nám všem už léta přidělavá vrásky. Zaslouhuje si, aby mu to někdo spočítal za podíl na Collinově smrti, za to, co chtěl udělat Elize Blaxlandové, i za to, jak bezohledně podniká v Cornwallu,“ namítl Inigo.

Cassian se suše zasmál. „To není fér, Inigo. Svoji posedlost obhájit dokážeš, ale moje ti připadá nepodstatnější? Já se chci Brenleymu pomstít stavbou zábavního parku, aby dělníci měli možnost volby. Nebudou muset pracovat pro Brenleyho, kopat v dolech. Můžou pracovat pro mě a dělat různé jiné práce. Uvidíme, co na to Brenley řekne, až nebude mít žádnou pracovní sílu.“ Pomsta může vypadat různě.

„Díky Redruthovi je tvoje pomsta v danou chvíli jen teorií,“ připomněl mu Inigo. „Ty pozemky mají zůstat v rodině. Když nejsi příbuzný, nemáš šanci.“

„V tom případě se musím příbuzným stát.“ Cassian náhle dostal nápad. Rázným krokem došel ke knihovně, aby vyhledal otcův výtisk knihy šlechtických rodokmenů. Cornwallské rody byly těsně provázané a staré, jejich kořeny sahaly až k Vilému Dobyvateli. Položil knihu na stůl vedle mapy, otevřel ji a klouzal ukazováčkem po seznamu jmen, až se zastavil u příjmení Prideaux. Mezi Truscottovými a Prideauxovými mohlo existovat příbuzenství, případně se v rodě mohla vyskytovat nějaká vdavekchtivá sestřenice.

Při tom pomyšlení se Cassian zarazil a uvažoval, zda by skutečně byl ochoten se kvůli pozemkům oženit. Nebyla to úplně nemožná strategie. Jeho vlastní urozený původ *měl* váhu. Byl dědicem vévodského titulu, majetný muž, v současné době vikomt Trevethow. Tím by možná dokázal Redrutha navnadit. Budoucí vévoda nikdy nebyl v rodové linii k zahoezení. Kdyby to však udělal, snížil by se na úroveň své poslední milenky. Cassian se otrásl při pomyšlení, že takový krok by z něj udělal urozenou děvku. Bylo by nečestné oženit se, aniž by přiznal, že je hlavním vlastníkem Porth Karrekské stavební společnosti, které Redruth odmítl prodat půdu, k níž by se Cassian dostal sňatkem. Cenou, kterou by za to Cassian zaplatil, by bylo tchánovo opovržení, které by si za svůj podraz bezesporu vysloužil. To by jistě nebyl hezký vklad do manželství, nehledě na to, co by si o věci asi myslela jeho nevěsta.

Jinak však musel Cassian chtě nechtě uznat, že spojení redruthského knížectví a hayleovského

vévodství by bylo velkolepým svazkem dvou starých cornwallských rodin. Mnoho mužů jeho věku a společenského postavení se ženilo pro menší zisk. On by nakonec získal vytoužené pozemky – a na ostatním by nejspíš nezáleželo, pokud by se mu podařilo uskutečnit svůj sen. Jenomže Cassian nad tím ostatním přece jen nedokázal mávnout rukou. Pokud by dosáhl svého tím, že by pozemky získal sňatkem, zaplatil by za to velkou cenu, počínaje ztrátou vlastní důstojnosti a konče rozplynutím jiného snu, který si hýčkal a který by jeho soukmenovci nejspíš považovali za pošetilý. Toužil mít jednou se svou ženou láskyplný vztah. Chtěl, aby v jeho manželství nechyběla vášeň, aby nebylo pouhým sňatkem z rozumu, i když tato představa mohla být ještě větší chimérou než celý jeho zábavní park.

Cassian věděl ze zkušenosti, že muži jeho postavení jsou zpravidla kořistí matinek hledajících výhodné partie pro své dcery a vypočítavých otců, kterým jde o finanční a společenské výhody pramenící z manželství jejich ratolestí. Jeden se musel mít neustále na pozoru, aby nepadl do jejich osidel. Případ jeho bratra, který zabředl do nešťastné patálie s Brenleyho dcerou, jasně ukazoval, že taková opatrnost je na místě.

Navzdory všemu byl však Cassian stejně přesvědčený, že manželství z lásky *je* možné. Jeho vlastní rodiče byli toho důkazem, stejně jako Trelevenovi, Cador a Rosenwyn Kittová a Eaton s Elizou. Nikde nebylo psáno, proč by něco takového nemělo potkat také jeho. Nechtělo se mu spokojit se se sňatkem z rozumu. Cassian se v knize rodokmenů zaměřil na Prideauxovi a zrak mu padl na seznam rodinných příslušníků hraběte.

Hraběnka z Redruthu, lady Katherine Prideauxová, rozená Dunstanová. Narodena roku 1783. Zemřela roku 1814.

Zemřela mladá. Cassian byl v té době ještě chlapec. V knize byl uvedený také Phineas Michael, syn a dědic. Cassianův ukazovák se zastavil u jména o řádek níž.

Penroseová, Margaret. Narodena roku 1803.

Inigo si ho zkoumavě měřil. „Ty chceš pozemky vyženit,“ dovtípil se. „Viděl jsem ti to na očích, a teď jsi navíc objevil, že hrabě má dceru. Málokdo si na ni vzpomene.“ Inigo zamyšleně přimhouřil oči. „Nikdo ji nikdy neviděl. Nechodí do společnosti.“ Jaký otec, taková dcera, chtělo by se říct.

Inigova slova byla plná náznaků. Cassian zaklapl knihu. Redruthova dcera možná byla příčinou jeho poustevnického života. Mohla být mrzák nebo popálená. Nebo třeba kulhala. Ne že by Cassianovi něco takového vadilo. Nebyl tak povrchní, aby člověka hodnotil podle jeho fyzických schopností. Společnost ale byla jiná. Nehledě na její případné jiné kvality se dalo očekávat, že Redruthova dcera nebude žádná krasavice.

„Nicméně se dá předpokládat, že díky otcovu titulu a svému věnu nebude mít o ctitele nouzi, bez ohledu na vzhled,“ zdůraznil Inigo.

„Ovšem mě mezi ně nepočítej,“ namítl Cassian. Zatím nebyl ochoten zaplést se do takových pletich. Pokud by kvůli jednomu snu obětoval jiný, měl by pocit, že tím degraduje oba. Jednou na to možná dojde a sám bude měnit tituly za majetek. Zatím to ale

nepřipadalo v úvahu, pokud existovala možnost, že přijde na to, jak Redrutha přesvědčit. Cassian se rozhodl, že nazítří hraběti ještě jednou napíše a vylicí mu všechna pozitiva navrhovaného obchodu.

Odložil knihu a protáhl se. „Jdu ven. Zajedu si do Redruthu a užiju si svátek svatého Pirana, dokud svítí sluníčko. Ve městě bývá hezký trh. Na čerstvém vzduchu si aspoň pročistím hlavu. Třeba mě tam napadne nějaký jiný způsob, jak ty pozemky získat.“ Cassian také doufal, že to ani nebude nutné. Bylo možné, že až si hrabě přečte, jak moc by Cassianův projekt mohl být prospěšný, nebude mít to srdce brzdit pokrok, který by přinesl tolik výhod a jemu samotnému navíc značnou finanční částku.

DRUHÁ KAPITOLA

Bylo zřejmé, že se ničeho nedoberou. Lady Penrose Prideauxová skrývala svůj rozladěný výraz za rozevřeným vějířem, zatímco lord Wadesbridge zdvořile konverzoval s jejím otcem. Dobře věděla, oč tu běží. Otec jí už zase zkoušel podstrčit ženicha. Zpočátku brala Pen jeho snažení jen jako hru, ve které může snadno vyhrát. Jakmile jí bylo osmnáct, začal otec na hrad Byerd diskrétně zvat vybrané pány odpovídajícího postavení. Trvalo to už dva roky a ona zatím na každém shledala nějaký nedostatek. Nejdřív na ni otec nenaléhal, aby svá rozhodnutí přehodnotila. Ale s každým dalším odmítnutým nápadníkem představovala tato hra větší a větší překážku na její cestě ke svobodě. Po dvou letech už se nejednalo o hru, ale o boj.

S dnešním nápadníkem, lordem Wadesbridgem, který měl panství kousek od Byerdu, to otec myslel vážně. Nejčerstvější uchazeč o její ruku toho měl víc společného s hrabětem než s ní samotnou. Vzhledem k tomu, že byl otcovým vrstevníkem, to ostatně nebylo až tak překvapivé. Byl nejméně o dvacet let starší než ona. Pen bylo jasné, co na něm otec vidí: sídlo natolik blízko, že by se mohli pravidelně navštěvovat, bezpečí, jistotu, zdravý rozum. V celém Cornwallu by se nenašel nudnější patron.

Být Pen postarší vdovou, která má půlku života za sebou, nebo tichou, nenápadnou putičkou bez touhy po dobrodružství, mohl ji Wadesbridge možná zaujmout. Jenomže Pen byla úplně jiná. Bylo jí dvacet a uplynulých deset let se nesměla sama ani hnout za zdi hradu Byerd. Dařilo se jí z domova unikat jedině v utajení. Překypovala touhou po cestování a žízni po životě. Chtěla vidět svět, o kterém četla v otcových knihách, rozhodovat se sama za sebe, žít vlastní život. Toužila dělat víc než jen z bezpečí Byerdu podporovat potřebné, které nikdy neviděla. Chtěla pomáhat lidem tam, kde žijí. Cestovat, vidět místa z map, které studovala, smočit si nohy v teplém oceánu Karibiku, vdechovat vůně koření na tureckém tržišti, svézt se benátskou gondolou a třeba si rozmařile objednat šaty z francouzského módního salonu, nebo aspoň zažít londýnskou sezonu jako ostatní dívky jejího postavení. Tančit s pohlednými džentlmeny, kteří nejsou ve věku jejího otce, flirtovat, zamilovat se, potkat muže, z kterého se jí rozbuší srdce, který bude rozumět jejím snům. Někdy, jako třeba dneska, měla pocit, že tou touhou praskne. Za zdi Byerdu se toho tolik dělo a jí nezbyvalo mnoho času. Nemohla donekonečna odmítat všechny nápadníky. To by otec nedovolil. Bylo jí jasné, že pokud si ona nevybere, někoho jí určí sám. Jakmile si něco usmyslel, nebylo síly, která by s ním pohnula.

„Má dcera je vaší pozorností velmi poctěna, Wadesbridgei,“ řekl otec a loupl po Pen očima, čímž ji přiměl, aby začala vnímat, o čem je řeč. „Jistě bude o vaší nabídce uvažovat,“ dodal.

Pen zpozorněla. Nevěděla, co jí uniklo. Na chvíli přestala dávat pozor a málem skončila zasnoubená. Wadesbridge se spokojeným úsměvem vstal

a přistoupil k Pen, aby jí políbil ruku na rozloučenou. „Těším se, až vám ukážu Trecowe Park, madam. Na jaře jsou zahrady nejkrásnější. Váš otec mi říkal, že máte ráda květiny.“ Pen neurčitě pokývala hlavou. Nechtěla přislíbit nic, čeho by mohla litovat. Květiny měla ráda, to ano, ale luční. Záviděla jim, že si můžou růst, kde se jim zlíbí, divoce se rozrůstat po stráních a vřesovištích, v puklinách skal a pnout se po kamenných zdech.

„Mám skleník, který by vás jistě zaujal, madam.“ Wadesbridge stále ještě mluvil. „Přes zimu jsem usilovně pracoval na roubování růží ve snaze vytvořit žlutou růži s oranžovými okraji okvětních plátků. Když dovolíte, pošlu vám kytici,“ podbízel se.

Wadesbridge byl milý. Laskavost se mu nedala upřít, ale to Pen nestačilo, aby si ho vzala. Odpovídala s velkou opatrností. Kdyby ukázala příliš velký zájem, zítra by měla pokoj plný řezaných květin a Wadesbridge i otec by to považovali za stvrzení žádosti o ruku. „Jste příliš laskavý, pane,“ usmála se Pen zdvořile. „Budu se těšit, že vaše nové růže uvidím, až k vám s otcem přijdeme na návštěvu. Pak si jich třeba pár vyberu.“ Bylo jistější včas zarazit možný příliv darů. Vyprovodila Wadesbridge úsměvem, ale jakmile zůstali s otcem v přijímacím pokoji sami, úsměv jí na rtech pohasl.

Promluvila jako první. „Nechci si ho vzít,“ řekla hlasem vyjadřujícím rázné odhodlání.

Otec si povzdechl. Najednou vypadal sklesle. „Co je v nepořádku tentokrát?“ zeptal se rozladěně. „Wadesbridge je bohatý, má titul, jisté postavení, je zdejší,“ vypočítal nápadníkovy přednosti.

„Je starý.“

„Je mu teprve pětáctyřicet.“

„Blíží se věkem spíš tobě než mně,“ nedala se Pen. Od otce dělilo Wadesbridge desetiletí, zatímco od ní byl dvě a půl dekády.

Otec si ji zklamaně měřil tmavýma očima. Také on uměl být umanutý. V tom si byli podobní. „Předchozí nápadník byl hazardní hráč, další pil, jiný měl dluhy. Čekal bych, že u Wadesbridge oceníš, že žádným z těchto nedostatků netrpí. Nebo snad máš v úmyslu najít na každém něco špatného?“ Jeho tón zněl vyčítavě. Otec z ní byl očividně zklamaný, a to Pen trápilo. Měla otce moc ráda a věděla, že on ji má také rád. Někdy až příliš.

„Chci vést smysluplný život, otče,“ řekla mírným tónem v naději, že ji otec pochopí.

„Tak se vdej a vychovávej děti. To má v životě vůbec ten největší smysl,“ stál si otec za svým. „Rodina je základ, životní dílo muže i ženy.“ Pen ale byla přesvědčená, že se v životě dají dělat i jiné věci.

„Jednou třeba zatoužím po rodině, ale teď ještě ne,“ pravila už zase rozhodně. Nevěděla, jak otce přesvědčit. „Chci si trochu užít života, než mě dostane nějaký muž. Nechci z rodného domu přejít rovnou do manželovy domácnosti, aniž bych zažila trochu dobrodružství. Vždyť jsem nebyla ani v Londýně, kde by mě někdo uvedl do společnosti.“ Jiné dívky v jejím věku, jako třeba dcera jejich blízkého souseda sira Jocka Trelevena, s úplnou samozřejmostí jezdily na sezonu do Londýna. Marianne si letos užívala už *druhou* sezonu, a to byla o rok mladší než Pen.

Otec při zmínce o Londýně káravě povytáhl obočí. „Město je moc nebezpečné,“ namítl. „Nepamatuješ si, co se stalo vloni? Vévodu z Newlynu a jeho ženu cestou z divadla ubodali. Léta byli prakticky našimi sousedy, a jsou pryč. Nechtěl bych tě vystavit

nebezpečí. Se svým věnem a původem navíc žádnou sezonu nepotřebuješ.“ Otec se předklonil a láskyplně štípl Pen do tváře. „Ty nemusíš ženicha nikde lovit. Sám za tebou přiběhne.“

„Chci si ho najít sama a k tomu potřebuju čas a větší výběr, otče. Jak mám vědět, jakého manžela bych si představovala, když vůbec nepřijdu mezi lidi?“

„Měla bys dát na moudrost starších. Nedovolil bych, aby sis vzala někoho, kdo tě není hoden.“ Tím si Pen byla jistá. Ale představa, jak se vdává za spořádaného džentlmena, jí jaksi nedokázala zrychlit tep. Toužila po romantice, uloupených polibcích, *lásce*. „Musím trvat na tom, abys o Wadesbridgeovi vážně uvažovala.“

„A ty zas musíš vzít v úvahu, co chci já,“ nedala se Pen. „Cožpak na tom tak málo záleží?“ Měla pocit, jako by se jí kolem krku stahovala neviditelná smyčka. Z jejího překrásného domova se během let postupně stalo vězení. Kdyby tu měla zůstat, musela by hlasitě štkát nad marností svého života. Potřebovala odejít pryč, i kdyby jen na krátký čas. Toužila se projít, vyčistit si hlavu.

„Nechci se s tebou přít, Penrose,“ řekl otec hlasem zjihlým láskou a Pen v něm postřehla známý nádech smutku, který otce už deset let neopouštěl. „Jsi den ze dne krásnější, Penrose. Velice se podobáš své matce. Máš po ní medově zbarvené vlasy a zelené oči barvy cornwallského letního moře. Je to úchvatná kombinace.“ Otec byl samozřejmě nekritický. Pen věděla, že možná má pozoruhodné rysy, ale že rozhodně není krásná. V tom byl rozdíl. Její matka však krásná byla a život byl krásný, dokud byla naživu. Každý den byl dobrodružný, plný toulek v kopcích nebo, za deštivých odpolední, stavění skryší v obrovském podkroví Byerdu.

Její vzhled byl požehnáním i prokletím. Od oné nešťastné události, kdy matka krutým způsobem přišla o život, byla Pen pro všechny kolem neustálou živoucí připomínkou ženy, kterou ztratili. Proto ji otec tak usilovně chránil. Měl strach, aby o ni nepřišel stejně, jako přišel o svou ženu. Pen cítila, jak ji zlost ohledně nejčerstvějšího nápadníka opouští. Bylo těžké přít se s mužem, který po všech těch letech dosud truchlil. Nechtěla ranit otce, který tolik miloval své děti. Debatu na dané téma ale nemohla odkládat donekonečna. Pokud by se včas nepostavila na odpor, mohla skončit jako Wadesbridgeova manželka, a když ne Wadesbridgeova, pak hned dalšího nápadníka, který projde dveřmi hradu Byerd. Dneska se ale s otcem do křížku pouštět nechtěla. Byla rozhodnutá udělat to, co obvykle, totiž jednoduše utéct.

Přesunula se ke dveřím a otec vzhlédl. „Kampak jdeš?“

„Nahoru. Před večeří si asi na chvílku lehnu. Bolí mě hlava,“ vymýšlela si. Ve vesnici se toho večera konaly slavnosti, dokonce ohňostroj, a Pen si je nehodlala nechat ujít, zvláště když to mohla být její poslední příležitost vidět něco takového. Nemládla, a otcova sbírka nápadníků byla den za dnem neodbytnější. Zoufalá doba si žádá zoufalé činy. Pen mohla buď sedět ve svém pokoji a naříkat, nebo vyrazit za zábavou.

Nahoře ve svém pokoji sáhla pod postel pro krabici z krejčovství, která kdysi obsahovala jakousi róbu. Teď v ní však sídlil obyčejný hnědý plášť, prosté tmavomodré šaty z podomácku upředené vlny a ošlapaný pár kotníkových bot. Pen se usmála a s nábožnou úctou vyndala věci jednu po druhé, jako by byly z nejvzácnějšího hedvábí. Tohle oblečení byl její

poklad. Jakmile si je oblékla, přestala být Penrose Prideauxovou, která nesměla opustit hrad bez doprovodu menší armády ochránců, a mohla být, kým se jí zachtělo: chalupnicí, farmářkou, prodavačkou některého z vesnických obchodů nebo přespolní z jiné vesnice. Tyhle šaty jí zaručovaly svobodu. Mohla být, kým chtěla, dělat si, co se jí zlíbilo, a nikomu to nepřipadalo divné.

Pen se převlékla, rozpustila si husté zlatavé vlasy upravené do složitého účesu a zapletla si je do jednoduchého, silného copu, který si přehodila přes rameno. Zkoumavě se zahleděla do zrcadla, zda nezapomněla na něco, co by ji mohlo prozradit, nějaký šperk nebo hedvábnou stuhu do vlasů. Spokojená, že Penrose Prideauxová zmizela beze stopy, si nasadila kapuci pláště a vyrazila. Byla odhodlaná zažít toho večera nějaké dobrodružství, než bude pozdě.

TŘETÍ KAPITOLA

Dobře připravené trhy si Cassian dokázal vždycky jaksepatří užít a v Redruthu ho rozhodně nezklamali. Město dalo slavnostem svatého Pirana vzniknout, a trhy tak byly pro místní otázkou cti. Nyní už se sice oslavy patrona horníků z cínových dolů konaly po celém Cornwallu, Redruth byl ale zkrátka první. Cassian si ustájl koně v nájemní stáji a otrávenému mladému štolbovi, který zůstal ve službě, zatímco jeho druhové odešli za zábavou, hodil minci navíc. „Až se kumpáni vrátí s prázdnými kapsami, budeš proti nim boháč,“ těšil ho, chlapec se ale nepřestával škaredit. Cassian pro něj měl pochopení. Sám si dobře pamatoval, jak se těšil na každé povyražení, když byl mladší. V této části světa bylo zábavy pomálu. Jeho zábavní park by to však mohl změnit. Na rozdíl od londýnských Vauxhallských zahrad, které byly jen pro dospělé, by tu našli atrakce návštěvníci každého věku. Děti také potřebovaly povzbudit obrazotvornost, vždyť v útlém věku dopadají zajímavé podněty na nejúrodnější půdu. Když Cassian vyrůstal, miloval dobrodružné příběhy, třebaže čtení pro něj bylo utrpením. Byl šťastný, kdykoli ho otec, Eatonův otec či Richard Penlerick vzali spolu s ostatními chlapci na vyjížďku nebo průzkumnou výpravu. Takových

dní ale nebývalo mnoho. Napadlo ho, že by rozladěnému podkonímu mohl z trhu přinést něco na zub. V žaludku mu zakručelo, když si představil horký plněný šáteček. Uvědomil si, že od snídaně nejedl.

Venku na ulici se to hemžilo rozveselenými obyvateli města a Cassian se vydal za vůní pekařského krámků. Nos ho záhy dovedl ke stánku, kde si koupil dozlatova upečenou, ještě horkou taštičku z listového těsta plněnou masem a s chutí se do ní zakousl. Příjemně ho v chladném odpoledni zahřála. V této končině březem ještě nepřinášel pořádné jaro. Cassian se potuloval mezi stánky a co chvíli se zastavil, aby se pokochal zbožím, které ho zaujalo. Dívku zahlédl koutkem oka, když u stánku s výrobky z kůže zkoumal řemeslo odvedené na koňské ohlávce. Nedokázal by říct, co přesně ho na mladé ženě zaujalo – možná to, jak zavlál její plášť, nebo způsob, jakým se její v plášti zahalená postava pohybovala. Mezi ostatními návštěvníky trhu vynikala štíhlostí a elegantním držením těla.

Cassian odložil ohlávku a ustoupil od stánku, aby si mohl dívku lépe prohlédnout. Chovala se, jako by všemi smysly vstřebávala atmosféru tržiště a vychutnávala si všechno, co vidí. Pozorně si prohlížela každičkou věc a dotýkala se vystaveného zboží, jako by to byly vzácné klenoty. Pro někoho to tak mohlo být. Ne každý, kdo na trh přišel, měl v kapse peníze, které by mohl utratit. Dívka měla kapuci hnědého pláště staženou hluboko do očí, takže jí ani vlasy nebylo vidět. Cassian si uvědomil, že ho to mrzí. Zajímalo ho, jak vypadá žena, která přímo se zbožnou úctou prochází vesnickým tržištěm. Dokonce by jí rád dokázal přečíst myšlenky, zjistit, jak trh vnímá, co v ní vyvolává takový úžas. Moc rád by něco takového zachytil

a využil pro svůj zábavní park. Přesně tak by chtěl, aby se tvářili jeho návštěvníci. Pokud tedy park někdy postaví.

Dívka se zamíchala do davu a Cassian se vydal za ní. Zadooufal, že by si s ní třeba mohl promluvit. Zdálo se, že je sama, což bylo při takové příležitosti u ženy zvláštní. Trhy sice přinášely spoustu zábavy, ale také nebezpečí, pokud si člověk nedal pozor, zvláště na sklonku dne, kdy už muži měli něco upíto. Zkraje návsi udělaly stánky místo ohradám s dobyt-kem a zástup prořidl. Tady se dívka zastavila a najednou se kolem ní shlukl houf dětí, které na ni začaly dorážet.

Cassian znepokojeně zrychlil krok. Děti bylo hodně a nebyly místní. Jednalo se o umouněné rošťáky, mezi nimiž bylo i pár starších výrostků, kteří nejspíš vandrovali s prodejci od trhu k trhu. Jeden menší klučina, patrně návnada, dívce něco řekl, zatahal ji za plášť a neodbytně se dožadoval její pozornosti. Cassian si domyslel, co po ní asi chce. Žena zaváhala, pak ale sáhla pod plášť a vylovila minci, kterou chlapci podala. Nebyl to dobrý tah. Bylo jasné, že uličníci z ní buď vymámí i zbytek jejích peněz, nebo se po čase vrátí, aby jí je ukradli, když teď vědí, kde schovává peněženku. Podle vzhledu jejích šatů se dalo soudit, že nemá peněz nazbyt a jejích případnou ztrátu by nepříjemně pocítila.

„Hola, kluci!“ zvolal Cassian burácivým hlasem a rázně vkročil mezi ně. „Sypejte odsud!“ Chlapcům stačil jediný pohled na jeho vysokou, rozložitou postavu a rozprchli se, jako když střelí do vrabců.

Žena se napřímila, takže vypadala ještě o něco vyšší a štíhlejší než předtím na tržišti, a působila velice půvabně. „To nebylo nutné, pane,“ namítla. „Byly

to jen hladové děti. Chtěly pár drobných.“ V jejím hlase se ozýval lehce panovačný tón prozrazující, že se jedná o hrdou ženu, která je ráda soběstačná. To Cassian dobře znal. Muž musel opatrně našlapovat, aby se takové ženy nedotkl. Léta sledoval, jak si tuto dovednost chtě nechtě osvojují manželé jeho drahých sester.

„Seberou vám celou peněženku, když si nedáte pozor. To nebyly ledajaké děti,“ poučil ji vlídně.

„Já dobře vím, co jsou zač,“ odvětila pevně. „To ale jejich utrpení neumenšuje. Osud bližních mi není lhostejný, tak to riziko pokaždé ráda podstoupím.“

„To je od vás ušlechtilé,“ přikývl Cassian. „Oni s vámi ale nejspíš nebudou zacházet v rukavičkách, až se vrátí pro vaše peníze. Nerozumně jste jim ukázala, kam si dáváte peněženku.“ Cassian by byl nejraději, kdyby jemu ukázala ještě něco víc. Třeba svoji tvář. Rád by ji přiměl, aby si sundala kapuci a bylo jí vidět do obličeje, zajímalo ho, jaké má oči a ústa, z nichž vychází její hlas. Podle jeho zkušeností byly sebevědomé ženy vždycky přitažlivé. Sebejistota ho vzrušovala v ložnici i jinde. Sebejistota této ženy ho nenechávala v klidu, vábila ho. „Mohl bych vás doprovodit, pro případ, že by se vrátili.“ Bylo však jisté, že pokud bude s ní, uličníci už se nevrátí.

„Kam byste mě tak vy mohl doprovodit?“ zeptala se. „Do nějaké temné uličky?“

„A to byste chtěla?“ zaflirtoval Cassian s úsměvem. „V temných uličkách se můžou přihodit různé věci a zdaleka ne všechny musejí být špatné.“

„Možná jste mnohem nebezpečnější než celá parta těch kluků,“ odvětila dívka rázně. Bylo vidět, že se rozhovorem dobře baví. „Ostatně,“ dodala, „jak mám vědět, že k nim nepatříte?“ Zasmála se hrdelním

smíchem, když Cassian nad její pohotovostí uznale povytáhl obočí. „Vidíte, nejsem tak nezkušená, jak jste si myslel.“ Dívka si zkrátka nenechala nic líbit. Na Cassiana dělala její kuráž dojem.

Zasmál se. „To by mě ve snu nenapadlo,“ řekl. „Jen jsem si dělal starost, že jste tak laskavá, až by vám to mohlo být na škodu. Nenechala byste se ale nalákat na pečivo nebo nějakou jinou lahůdku?“

„Vždyť ani nevím, jak se jmenujete, pane,“ řekla dívka, najednou vážně. Cassian poznal, že překročil hranici toho, co ještě byla ochotná tolerovat. Nechtěl ale pokazit kouzlo okamžiku prozrazením svého skutečného jména. Kdyby dívce došlo, o koho se jedná, všechno by se tím rázem změnilo. I kdyby si to neuvědomila hned, určitě by na to přišla později. Cassianovo jméno mělo moc, která buď hrála v jeho prospěch, nebo proti němu. Nechtěl tuto moc vkládat do rukou někoho cizího.

„Jaké jméno by se vám pro mě líbilo?“ zaflirtoval tedy znovu. „Vyberte mi nějaké,“ vyzval ji srdnatě. Pod kapucí hnědého pláště zasvítily zelené oči. Zračilo se v nich souhlasné pochopení. Nápad se jí líbil. Cassianův zájem o ni ještě vzrostl. Mladá dáma měla ráda hry.

„Matthew,“ řekla bez váhání. „A jak budete říkat vy mně?“ Byla to zajímavá žena, která chápala výhody pseudonymů. Třeba jí stejně jako Cassianovi záleželo na tom, aby její pravá identita zůstala skrytá. Jejich vzájemné oťukávání jí tak možná přišlo o to zajímavější, nebo za tím případně mohlo být něco víc.

„Musím vám nějak říkat? Radši bych znal vaši tvář než jméno.“ Cassian se osmělil. „Odhrňte si trochu kapuci, ať vás lépe vidím.“ Hra se mu začínala líbit.